

Vásárhelyi János erdélyi református püspök pásztorlevele
Kolozsvár, 1940. szeptember 4.

Pásztorlevél

Püspöki körlevél valamennyi nagytiszt. Esperes és tiszt. Lelkész [...] ¹

Felkérem szolgatársaimat, hogy e leveletem a következő vasárnapon a délelőtti istentiszteleten olvassák fel.

Szeretett Testvéreim!

Kegyelem néktek és békeség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Kedves Atyámfiak! Nagyon nehezen tudom megtalálni a szavakat, amelyekkel most a ti lelki édesanyátok, református Anyaszentegyházunk nevében szólanom kell és szólani kívánok Hozzátok. Ha az embert nagyon nagy öröm, vagy nagyon nagy bánat éri, az első pillanatban csak megtelik a szeme könnyel, elszorul a szíve és nem jön szó az ajkára. Ilyenkor csak megtudjuk szorítani egymásnak a kezét és egymás vállára tudunk borulni.

Erhett-e nagyobb öröm, mint amely minket ért, mint az az öröm, hogy újra egyesülhettünk testvéreinkkel és a közös magyar haza gyermekei lehetünk. De ki ne értené meg azoknak a bánatát, akik most már újra elszakadnak tőlünk, akikkel együtt élték át az utóbbi két évtizednek gondjait, küzdelmeit, nehézségeit.

Hogyan tudná az ember kétfelé tépni a szívét, hogy az egyik fele örvendjen és a másik fele bánkódjon? A ti lelki édesanyátoknak, a mi Anyaszentegyházunknak egy szíve van, és ha valamikor, most értem, hogy mit jelent az apostoli figyelmeztetés: Örüljete az örülőekkel és sírjatek a sírókkal.

Örvendezek és sírok is, és úgy írom meg most Nektek ezt a pásztorlevelet.

Legyen az első szavam a bánkódóké. Nem a magam szavával szólok hozzátok, hanem az Isten igéjével. Ezt izenem nektek: „A lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítétek föl és lábaitokkal egyenesen járjatek, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. Kövessétek mindenki irányában a békeséget és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat, vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserűségnek bármely gyökere fölnövekedvén megzavarjon és ezáltal sokan megfertőztessenek.” „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatek szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók.”

Vegyéte tudomásul, hogy mi a Ti Őrállói, vigyázzunk a Ti lelkeitekre. Átérezzük gondotokat, kétségeiteket, soha meg nem szününk imádkozni és dolgozni érettek. Igazgatótanácsunk rendelkezett, hogy a Ti ügyeiteknek intézését legyen aki a kezébe vegye ott is. Lelkészek, tanítók, presbiterek, férfiak és nők erősítséte meg a szívüket, maradjanak meg a helyükön, a fiatalság is tisztességtudóan, fegyelmezetten viselkedjék. Legyetek ezután is törvénytisztelő, munkás, becsületes polgárok és [...] ² egyháztagek és így mutassáte meg, hogy mi egy történelmi nemzetség vagyunk, amelyik minden körülmények között hűségesen és becsületesen tölti be rendeltetését „Ne dobáljatek [...] ³ el hát bizalmatokat, melynek nagy jutalma van.”

---

¹ Olvashatatlan szó.

² Kihúzott szó.

³ Kihúzott szó.

A második szavam azoké, akiknek csordultig tele van a szíve örömmel. Hozzátok már kevesebb a szavam, mert ti tudjátok, hogy minden dolgotokban immár testvér kezek intézik sorsotokat és irányítják jövőtöket, nemcsak az Anyaszentegyház körében, hanem az állami életben is. Titeket csak arra kérek, hogy meg ne vessétek, de becsüljétek meg a nagy ajándékot, amelyben részesültök és hordozzátok szívetekben az apostoli intelmet: „És meg ne szomorítsátok Istennek ama szent lelkét, aki által megpecsételtetek a teljes váltság napjára. Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” Az apostoli tanács és intelem követése által legyetek méltók elhivatástokhoz és meg ne szentségtelenítsétek az örömet, amelyben Isten kegyelme részesített Titeket. A bosszú közönséges és emberi dolog, de a nagylelkűség, az igazság, a szeretet, a megbocsátás krisztusi és isteni dolog. Az az igazán Isten szerint való ember, aki ezt tudja gyakorolni. Így ezen az úton járjatok. Ez az út is vitt át mindig a halálból az életbe.

Az ittmaradottakért és az elszakítottakért egyformán érző és szerető szívvel imádkozom érettetek, hogy az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad őrizze meg szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Az Isten kegyelme, oltalma, áldása legyen mindnyájunkkal!

Kolozsvár, 1940. szeptember 4.

Vásárhelyi János
püspök

Jelzet: Erdélyi Református Egyházkerület Központi Gyűjtőlevéltára, Püspöki Levéltár, 677/1940. p. sz. Gépelt másolat.